

Reisverslag 2012 04 reizen per auto een stuk voordeliger?

We zijn vaak onderweg en dat is goed want zo houden we een vinger aan de pols en zien terplekke wat goed gaat (en wat niet). Reizen op zich is hier al een avontuur en ondanks onze ruim 12 jaar ervaring staan we nog steeds voor verrassingen. Voor een belangrijke bijeenkomst moeten we de grens over. Om kosten te besparen gaan we de eerste 1600 km. met de auto. We rijden in een dag van ons dorp in Mauritanië naar Nouakchott de hoofdstad. Bij vertrek staat er een rij mensen te wachten die mee willen rijden, stuk voor stuk met een belangrijke reden waarom juist vandaag naar de hoofdstad moeten.

Een goede vriend een wat oudere man, die daar zijn werk als adviseur aan mensen met problemen verricht, en voor de Maloude (geboorte van Mohammed) van vorige week naar zijn dorp was teruggekeerd. Een vrouw die dringend toe is aan een nieuw kunstbeen, de vorige heeft zij van Silent Work gekregen. Een vrouw met een kindje die naar haar man moet die ernstig ziek in het

ziekenhuis in de hoofdstad ligt. Twee studenten die geen geld hebben voor het openbaar vervoer. Een moeder met een dochter met een enorme astma aanval door de zandstorm van een paar dagen geleden. Een man die chauffeur is in de hoofdstad maar geen benzine heeft om met zijn "taxi" terug te rijden. En wij hebben geen plek door alle belangrijke zaken die we mee moeten nemen. Hoe gaan we dit oplossen? De chauffeur leent geld voor benzine en neemt de moeder en dochter, en de vrouw en het kindje mee, zo heeft hij meteen klanten. De studenten gaan de 17 km. naar de zandweg lopen en proberen daar een lift te krijgen.

De vrouw met het kunstbeen en de vriend rijden met ons mee. Ik ben dankbaar voor mijn jaren geleden bedongen eigen plekje voorin in onze auto. Afgeladen vertrekken we. De volgende dag reizen we van Nouakchott via Niadibou (480 km) in het noorden en vandaar naar de grens. Maar bij de grens is men ervan overtuigd dat wij de auto hebben gestolen en deze over de grens willen verkopen. We praten, presenteren documenten,

paspoorten, visitekaartjes en briefpapier van Silent Work, (het kenteken staat op naam van Silent Work) We tonen de statuten die in de computer staan, maar hij wil originele aktes met een stempel en handtekening van vandaag. Die hebben we niet, dus terug naar Niadibou, over een uur gaat de grens dicht. Wij laten de statuten uitprinten en bellen Ibrahim in Nouakchott, die neemt met de stempel om 19.00 uur het openbaar vervoer naar Niadibou en arriveert vroeg in de ochtend. Met een beetje geluk halen we morgen avond (400 km.) ons vliegtuig. De hoofdcommissaris van politie vraagt om een cadeautje, een mooie degelijke Silent Work pen is blijkbaar niet voldoende, bij nader inzien vindt hij de statuten met stempel en handtekening niet afdoend. Een papier van de notaris moet bewijzen dat de auto de onze is. In de late avond gaan we opzoek naar een notaris die bereidt is ons te helpen. We maken een afspraak voor de volgende morgen negen uur, eerder is niet mogelijk. Klokslag negen uur staan we met stempel statuten en goede moed bij de notaris. Wat jammer nou, de secretaris is er niet, en de notaris kan of wil niet typen. Wij wachten een uur en nog een uur, de tijd dringt. Demba schuift mij achter de computer en de notaris dicteert. Hoe hij wel kan bewijzen dat de auto onze auto is? We vragen er niet naar. Met alle papieren terug naar de grens, daar wordt niet eens naar de papieren gevraagd, laat staan gekeken. Door naar de buitenlandse post een stuk van zeven kilometer slecht begaanbaar pad. Langs dat pad ligt uit de auto gegooid bagage; auto banden, computers koelkasten, TV. Radio's etc. waarvoor de invoerrechten blijkbaar te duur waren. Bij de grens is de controle zeer streng; auto uitladen, koffers nakijken. Auto in de rij wachtende.

De mannen gaan eerst eten, dan thee drinken, een dutje doen en dan weer aan de slag. Gaan wij het halen? Eerst de rij auto's aan de andere kant door de scan. Is er maar een scan? Ja, de andere is al jarenlang in aanbouw, die Mauritaniers hé, zoals jullie, die zorgen voor de problemen; Al Quaida, gestolen auto's, smokkelwaar, wapens. De man kijkt ons dreigend aan en priemt met zijn wijsvinger steeds naar ons, alsof wij zelf verantwoordelijk zijn voor de vertraging. Om drie uur mogen we in de scan, nog 400 km. rijden en om acht uur vertrekt ons vliegtuig. Het kan... Dan moet de auto moet weer uit de scan, weer open, weer uitladen, weer controle, weer vragen om een cadeautje, om het geheel te bevorderen. Geen cadeautje, wel terug in de scan, hoe sterk moet je zijn, geen corruptie dat is een goed streven, maar je vliegtuig missen, de notaris betalen, overnachten en te laat op de bijeenkomst komen? Geen corruptie, dus geen cadeautjes. Ik krijg een stoel met drie poten aangeboden en een beker water voor het lange wachten in de verzengende zon, ik wijs naar de ontbrekende poot, hij wijst naar mij kruk. Drie, drie, gebaart hij en steekt van beide handen drie vingers op. Ondanks alles moet ik lachen...

Om half vier rijden we weg en hopen op vertraging van het vliegtuig wat meer regelmaat is dan uitzondering, volgens onze informatie. We rijden uren zonder een enkel dorp tegen te komen, en maar enkele auto's. De diesel meter daalt gevaarlijk onder de E. Geen pomp langs de weg. Wel een behulpzame meneer die uit zijn tank een paar liter wil verkopen. Met het geld en ballonnetjes voor zijn kinderen vervolgen hij blij, en wij opgelucht onze weg. Zou het dan toch goed komen? Voor de stad worden we door de politie aangehouden. Verzekerings papieren? We tonen onze Mauritaanse papieren. Niet goed natuurlijk, maar bij de grens was verzekeren niet mogelijk, en daarna geen huis geen gebouw meer tegengekomen. Demba wijst naar de lichtjes in de verte en zegt: daar kopen wij verzekering. Voor twintig euro mogen we doorrijden. Demba wil een factuur. 'Dat is dan 30 euro meneer.' We arriveren op de luchthaven, vlak voor ons neus sluiten de hekken. 'De vlucht van morgen is volgeboekt', zegt de meneer achter het hek maar voor een cadeautje wil hij zijn best voor ons doen. Demba wuift zijn aanbod weg.

We zoeken een hotelletje, gaan een hapje eten, (sinds 7 uur die ochtend niets meer gehad) en duiken in bed. De volgende morgen zijn we lopend op zoek in de stad naar een reisbureau om onze tickets te wijzigen. De man achter het bureau begroet ons hartelijk, het blijkt een Peul zijn ouder wonen niet ver van ons dorp, hij heeft van ons en ons werk gehoord! Tien minuten later hebben we twee nieuwe tickets zonder bijbetaling, en een adres om te eten. Een dag te laat op de bijeenkomst (er is op ons gewacht) maar een stuk voordeliger per auto!

